

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Okresní soud v Táboře rozhodl předsedou senátu Mgr. Ondřejem Kubů jako samosoudcem v hlavním líčení konaném dne 21. 4. 2017 v Táboře

takto:

Obžalovaná

[celé jméno obžalované],

[datum narození] v [obec], nezaměstnaná, trvale bytem [adresa], t. č. [anonymizováno] v [anonymizováno] nemocnici [část obce],

uznává vinnou, že

dne 27. 1. 2016 kolem 16:00 hodin v [obec], okr. [obec], řídila po silnici I. třídy [číslo] místní komunikaci vedoucí k rodinnému domu [číslo] ve směru jízdy od [obec] přesně nezjištěné motorové vozidlo, pravděpodobně vozidlo tov. zn. Hyundai Terracan, [registrační značka], ačkoliv jí byl trestním příkazem Okresního soudu v Táboře sp. zn. 1 T 141/2012 ze dne 25. 2. 2013, který nabyl právní moci dne 13. 3. 2013, uložen jako souhrnný trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 4 let,

tedy

mařila výkon rozhodnutí soudu tím, že vykonávala činnost, která jí byla takovým rozhodnutím zakázána,

čímž spáchala

přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku,

a odsuzuje se za to

podle § 337 odst. 1 trestního zákoníku za použití ustanovení § 70 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku k trestu propadnutí věci, a to vozidla tov. zn. Hyundai Terracan 2.9 [anonymizováno], [příjmení]: [anonymizováno], [registrační značka], barvy [anonymizováno].

Podle § 73 odst. 1 trestního zákoníku se obžalované ukládá trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 3 (tři) roky.

Odůvodnění:

Dokazováním v hlavním líčení byl zjištěn skutkový stav tak, jak je popsán ve výrokové části tohoto rozsudku.

Tento skutkový stav byl zjištěn z výpovědi obžalované z přípravného řízení, z výsledku obžalované, výsledku svědků [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení], z úředního záznamu o podaném vysvětlení [jméno] [příjmení] a v neposlední řadě také listinnými důkazy, z nichž stěžejní jsou trestní příkaz Okresního soudu v Táboře ze dne 25. 2. 2013, sp. zn. 1 T 141/2012, trestní příkaz Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 22. 11. 2013, sp. zn. 4 T 146/2013, usnesení Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 29. 1. 2014, sp. zn. Nt 3524 /2013, usnesení o dalším trestním stíhání obžalované, odborné vyjádření k ceně motorového vozidla, kopii kupní smlouvy, znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, a v neposlední řadě také osobní výkazy obžalované.

Obžalovaná spáchání trestného činu popřela, uvedla, že automobil řídil pan [příjmení], nikoli ona. Doplnila ještě, že svědkyně [příjmení] se jí mstí, chce zpět psa, kterého si od ní koupili, a proto jí dělá naschvály a snaží se jí poškodit.

Výpověď obžalované podporuje i svědek [příjmení], který již v přípravném řízení uvedl, že automobil řídil on, jeli koupit psa. Automobil, kterým na místo přijeli, patřil obžalované a bylo to šedé SUV, blíže jej popsat nedokáže, ostatně je mu to jedno, „sedne a jede“. K nákupu psa pak dodal, že jej platila obžalovaná a jemu jej dala darem, na nákup štěněte by neměl peníze. Svědek rovněž popsal, dlužno dodat, že velmi emotivně, i snahu svědkyně [příjmení] získat zpět štěně.

Naopak zcela odlišně popisuje skutkový děj svědkyně [příjmení], která uvedla, že obžalovanou viděla poprvé, když si k ní přijela koupit štěně, byť si předtím několikrát telefonovaly. Inkriminovaný den obžalovaná volala v půl jedné, že vyjíždějí z [obec], domluvily se, že přijede do bydliště svědkyně, kde si štěně vyzvednou. Přibližně kolem čtvrté hodiny odpoledne obžalovaná přijela i s panem [příjmení]. Řídila obžalovaná, dokonce to sama uvedla, navíc svědkyně ji viděla sedět na sedadle řidiče, když je přišla upozornit, že musí parkovat před jejich vraty, nikoli z druhé strany pozemku, kde zaparkovali. Následně se domluvili na koupi psa, vyplnili a podepsali kupní smlouvu. Ačkoli za štěně platila obžalovaná, kupujícím byl svědek [příjmení]. Svědkyně dále popsala i následnou komunikaci s obžalovanou, kdy ta jí nejprve volala, aby ji informovala, co vše pro štěně nakoupili, druhý den jí však telefonovala znovu, aby ji informovala nejen o tom, že má zákaz řízení, ale i zákaz chovat zvířata. Svědkyně se po tomto sdělení snažila získat štěně zpět, dokonce dojela do [obec] a setkala se s panem [příjmení], ten jí však ani oproti vrácené kupní ceně, nechtěl štěně dát.

Jakkoli si je soud vědom, že proti sobě stojí dvě zcela opačné verze skutkového děje, nelze se ztotožnit se závěrem obhajoby, že je na místě obžalovanou zprostit obžaloby s poukazem na zásadu in dubio pro reo. Argumentace obhajoby se soustřeďuje totiž toliko na to, že obžalovaná popírá, že by se dopustila skutku, který je jí kladen za vinu s poukazem na to, že řídil svědek [příjmení], a svědkyně [příjmení] se jí jen mstí, protože chce psa zpět, a že proti sobě v podstatě stojí výpovědi obou svědků, když žádnými dalšími důkazy nelze skutkový děj osvětlit. Tento závěr obhajoby však není přiléhavý. Nelze totiž nezohlednit další provedené dokazování, byť samozřejmě nezachycuje samotný skutek, nelze jej opominout zejména s ohledem na hodnocení osoby obžalované.

V první řadě je nutné poukázat na znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie. Obžalovaná je totiž hodnocena jako osoba, která trpí emočně nestabilní poruchou osobnosti, tato porucha se projevuje především impulzivním jednáním, bez zvážení následků, vadným sebehodnocením vlastní osoby a v neposlední řadě nevypočitatelností jejího chování plynoucí z neschopnosti plánovat své jednání a rovněž také snášet kritiku. Emoční nezralost její osoby se pak promítá v hedonistickém zaměření jejího chování, preferenci momentálního slastného prožitku, bez zvážení následků – což se ostatně projevuje v opakovaných postizích za dnes projednávaný přečin. Na straně druhé je však třeba zdůraznit, že s ohledem na probíhající léčbu jsou u obžalované zachovány rozpoznávací a ovládací schopnosti, tedy je plně odpovědná za své jednání.

Nepřehlédnutelná jsou také rozhodnutí v předchozích trestních věcech obžalované. Trestními příkazy Okresního soudu v Táboře ze dne 25. 2. 2013 sp. zn. 1 T 141/2012 a Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 22. 11. 2013 sp. zn. 4 T 146/2013 byla obžalovaná dvakrát postihována za přečin maření úředního rozhodnutí a vykázaní podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, když řídila motorové vozidlo, přestože jí byla taková činnost zakázána. Neopominutelným je také usnesení Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 29. 1. 2014 sp. zn. Nt 3524 /2013, jímž jí bylo uloženo ochranné léčení psychiatrické v ústavní formě. Důvodem pro uložení tohoto ochranného opatření byla opět skutečnost, že obžalovaná se dopustila činu jinak trestného, který naplňoval znaky skutkové podstaty přečinu maření úředního rozhodnutí a vykázaní podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, avšak v době jeho spáchání byla ve stavu nepřičetnosti. Nepřehlédnutelné je pak hodnocení osoby obžalované, jak je zachyceno v citovaném usnesení, zejména pak závěr znalce o neschopnosti obžalované realisticky nahlížet na své chování a omezené mechanismy seberegulace jejího jednání. Rovněž je nyní třeba zohlednit shodné rysy v argumentaci obžalované, když i v předchozím případě obviňovala svědka, jehož jí usvědčoval (řidiče vozidla, které měla ohrožovat svou nebezpečnou jízdou), z agresivity a porušení předpisů BESIP.

S ohledem na výše uvedené je tak zřejmé, že obžalovaná je prospěchářskou osobností, která upřednostňuje uspokojování svých zájmů, vlastní prožitky, které bezesporu chápe jako základní potřebu, nutnost, v jejímž naplňování jí nemůže být bráněno. Ostatně tento závěr jen potvrzuje reakce na rozhodnutí soudu o zajištění vozidla Hyundai Terracan („není problém si vozidlo někde půjčit, to není trest“), z níž nejen patrná neochota vzdát se vozidla, ale i jistá přezíravost k dodržování jí uložených zákazů řízení. Ostatně nové trestní stíhání obžalované (zahájené usnesením Policie ČR, Obvodního ředitelství policie [obec] [anonymizováno 5 slov] ze dne [datum rozhodnutí] [číslo jednací]) dosvědčuje, že obžalovaná je nejenže neochotná vzdát se řízení vozidla, ale ani chovu zvířat, který jí byl rovněž zakázán, a jehož zákaz rovněž nerespektuje.

Sama charakteristika osoby obžalované, které obhajoba důsledně pomíjí, tak zpochybňuje obranu obžalované. Ostatně je zřejmé, že obžalovaná má tendence přenášet vinu za svá selhání na okolí, což se podává nejen z její argumentace v předchozím trestním stíhání, ale také z jejího telefonátu se svědkyní, kde jí v podstatě vyčetla, proč jí prodala psa, když má vysloven zákaz chovu zvířat.

V optice výše uvedeného je tak nutné hodnotit i výpovědi aktérů událostí. Jak již soud naznačil výše, obžalovanou nepovažuje za osobu, jejíž obecná věrohodnost je příliš vysoká, co se týče věrohodnosti specifické ani v tomto případě nelze zaujmout jiný postoj. Obžalovaná se ve svých důkazně použitelných výpovědích fakticky omezuje toliko na popření svého jednání a konstatování, že řídil svědek [příjmení] a trestní oznámení svědkyně je mstou. Nicméně tomuto soud neuvěřil, zejména s ohledem na fakt, že obžalovaná má tendenci nepřebírat odpovědnost za své jednání dlouhodobě, jak vyplývá z předchozích soudních rozhodnutí, naopak tuto se snaží přenést na své okolí, ze svých selhání viní velmi často osoby, které jsou jejím chováním poškozeny či které na něm velmi často nedobrovolně participují. Specifickou věrohodnost výpovědi obžalované dále snižuje její prvotní verze popisu událostí, neboť v úředním záznamu ze dne [datum] obžalovaná původně argumentovala, že řídit ani nemohla s ohledem na to, že musela

na sedadle spolujezdce hlídat druhé psa, ačkoli svědkyně [příjmení] a svědek [příjmení] se ve svých výpovědích učiněných v hlavním líčení shodují v tom, že druhý pes ve vozidle byl ve skutečnosti mrtvý a nacházel se při příjezdu na místo v kufru vozidla.

Rovněž svědectví [jméno] [příjmení] v dalších bodech mimo shora zmíněného nelze hodnotit jinak než jako nevěrohodné. Již jen samotný projev svědka, který vypovídá zmateně a v jeho výpovědi jsou vnitřní rozpory a nesrovnalosti, není příliš přesvědčivým. Nelze přehlédnout, že na jedné straně velice podrobně popisuje, jak se s obžalovanou spřátelili, okolnosti, proč zakoupili psa, i kdy a za jakých okolností jej kontaktovala svědkyně [příjmení], ale není schopen uvést ničeho bližšího o cestě či automobilu, který k jízdě užíli. Ostatně i jeho popis, jak se k zaparkovanému automobilu obvykle dostali, aby si jej mohli půjčit, tedy že je tam dovezl, „nějaký pán“, nevzbuzuje příliš důvěry v pravdivost jeho výpovědi. Na straně druhé stojí pak výpověď svědkyně [příjmení], která je naopak zcela konzistentní a pochopitelná. Byť soud nepřehlédl naznačený nesouhlas s chováním obžalovaného a svědka [příjmení], což se týče nakládání se štěnětem, nelze v jejím chování, či výpovědi spatřovat zášť nebo prvky msty. Nelze také neupozornit, že svědkyně začala ve věci jednat až v reakci na chování obžalované, když ta jí nejprve obsírně popsala, co vše nakoupila štěněti, následně pak svědkyni zavolala a v podstatě ji obvinila ze svého nezákonného jednání. Opravdu si lze stěží představit, že by bez této intervence obžalované měla svědkyně sama od sebe nějaký zájem řešit osud štěněte a jízdu obžalované k jeho koupi. Soud proto její výpověď považuje za zcela uvěřitelnou a bez stop motivace vypovídat v daném případě křivě, nelze totiž přehlédnout, že nepravdivou výpovědí by se jmenovaná vystavovala nebezpečí trestního stíhání a soud pochybuje, že by se vystavila tomuto riziku, za situace, kdy z její výpovědi vyplývá smíření, byť nesouhlasné, s chováním obžalované k psovi, resp. jejímu zanedbání péče o něj. Koneckonců, aby svědkyně na sebe převzala takové riziko, musely by být vztahy mezi ní a obžalovanou opravdu vysoce vyhocené, o čemž soud pochybuje, zejména s ohledem na skutečnost, kdy prodej štěňat je pro svědkyni běžnou činností, a s obžalovanou se při jiné příležitosti nesešla. Na druhou stranu v tomto kontextu nelze přehlédnout, že motivaci vypovídat nepravdivě měl naopak svědek [příjmení], jehož jednání je ve své podstatě pomoci ke spáchání přečinu maření úředního rozhodnutí a vykázaní podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku.

Pro právní posouzení je pak zcela stěžejní trestní příkaz Okresního soudu v Táboře ze dne 25. 2. 2013, sp. zn. 1 T 141/2012, kterým byl obžalované uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu čtyř let, který vykonala až ke dni 21. 8. 2016, tedy až osm měsíců poté, co se dopustila žalovaného jednání.

Závěrem soud dodává, že s ohledem na převážnou nevěrohodnost výpovědi svědka [příjmení] a hodnocení osoby obžalované a naproti tomu věrohodnou výpověď svědkyně [příjmení], je nepochybné, že obžalovaná dne 27. 1. 2016 kolem 16:00 hodin v [obec], okr. [obec], řídila po silnici I. třídy [číslo] místní komunikaci vedoucí k rodinnému domu [číslo] ve směru jízdy od [obec] motorové vozidlo, ačkoliv jí byl trestním příkazem Okresního soudu v Táboře ze dne 25. 2. 2013, sp. zn. 1 T 141/2012, uložen jako souhrnný trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 4 let.

Po právním posouzení skutku popsaného ve výroku rozsudku soud uzavírá, že obžalovaná svým jednáním naplnila znaky skutkové podstaty přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázaní podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, neboť mařila výkon rozhodnutí soudu tím, že vykonávala činnost, která jí byla takovým rozhodnutím zakázána. K naplnění znaků skutkové podstaty soud jen dodává, že jednání obžalované bylo nepochybně jednáním úmyslným, když si byla vědoma skutečnosti, že motorová vozidla řídit nesmí v důsledku uloženého trestu zákazu činnosti, avšak tento zákaz porušila, je tedy zřejmé, že jednala v úmyslu přímém ve smyslu § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku.

O druhu a výměře trestu soud rozhodoval podle zásad uvedených v ustanovení § 39 trestního zákoníku a posoudil existenci polehčujících a přitěžujících okolností, jak je definuje ustanovení § 41 a § 42 trestního zákoníku.

Obžalované nepolehčuje prakticky ničeho, byť soud nepřehlédl, že obžalovaná je nuceně hospitalizována v Psychiatrické nemocnici [část obce], neboť je na ní vykonáváno ochranné léčení. Nicméně právě s ohledem na skutečnost, že obžalovaná je zaléčena, měla by tedy být schopna realistického náhledu na svou nemoc nelze tuto skutečnost brát jako polehčující, ostatně v tomto duchu se vyjadřuje i znalecký posudek. Přitěžujících okolností shledal soud hned několik. V první řadě nelze přehlédnout, že obžalovaná se popisovaného jednání dopustila ve zkušební době podmíněného odsouzení pro shodnou trestnou činnost, a to i přesto, že jí soudem byly nabídnuty hned dvě příležitosti k nápravě v podobě souběžně ukládaných podmíněných trestů, každý vyměřený na jeden rok trestu odnětí svobody, a to jednak trestním příkazem Okresního soudu v Táboře ze dne 25. 2. 2013, sp. zn. 1 T 141/2012, a jednak trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 22. 11. 2013, sp. zn. 4 T 146/2013. Rovněž postoj obžalované ke spáchanému jednání je přezíravý. Jakkoli soud nikterak nepochybně právo obžalované na obhajobu, její vyjádření týkající se uloženého trestu, bezprostředně poté, co je jí doručeno usnesení o zajištění automobilu, („není problém si vozidlo někde půjčit, to není trest“) ilustrují osobu obžalované v součtu s výše popsány skutečnostmi jako osobu jen obtížně napravitelnou. Příznačným osobnostním rysem obžalované ve vztahu k projednávanému skutku je totiž nedostatek sebereflexe, snaha jednání marginalizovat a především neschopnost přijmout za něj odpovědnost. V optice výše uvedeného by se tak mohl jevit jako jediný vhodný trest odnětí svobody, tedy trest nejzávažnější, který by obžalované poskytl tu nejcitelnější zpětnou vazbu. Na druhou stranu by v důsledku uložení tohoto druhu trestu došlo nepochybně k přeměně trestů předchozích a pro obžalovanou by znamenalo nutnost výkonu celkově již velmi citelného nepodmíněného trestu za situace, kdy je přeci jen na místě akcentovat možnost obžalované léčit se v dosavadním prostředí.

S ohledem na vposled uvedené skutečnosti soud zvažoval možnosti uložit obžalované ještě trest výchovný. Při těchto úvahách soud vyloučil uložení trestu obecně prospěšných prací a trestu domácího vězení s ohledem na uložené ochranné léčení v ústavní formě. Uložení trestu peněžitého pak znemožňuje aktuální nemajetnost obžalované, která se v přípravném řízení nedokázala vyjádřit k výši svého měsíčního příjmu. Za vhodný a přiměřený proto nakonec soud zvolil trest propadnutí věci, a to konkrétně vozidla tovární značky Hyundai Terracan [anonymizována dvě slova], [příjmení]: [anonymizováno], [registrační značka]. Skutečnosti zjištěné z výše popsaného dokazování totiž nasvědčují tomu, že výše popsané vozidlo je nástrojem, který obžalovaná užila k páčání trestné činnosti v daném případě. Klíčovým důkazem je v tomto bodě výpověď svědka [příjmení], který sice nebyl schopen přesně popsat vozidlo, se kterým spolu s obžalovanou jeli pro štěně ke svědkyni [příjmení], ale popsal jej jako [anonymizováno] SUV patřící obžalované, a za situace, kdy obžalovaná dle registru vozidel nevlastní jiné vozidlo, než výše specifikované, které přitom přesně odpovídá popisu svědka [příjmení] soud nepochybuje o tom, že právě tímto konkrétním vozidlem obžalovaná do [obce] přijela, přičemž s vysokou pravděpodobností právě toto vozidlo obžalovaná použila i v některých dalších předchozích případech, pro které již dříve byla trestně postihována. Svědkyně se v minulosti vyjádřila i tak, že se ráda honí na silnici s policisty, Hyundai Terracan je podle ní tank a když jí policista vstoupí do cesty, klidně ho přejede (srov. znalecký posudek – čl. 39 spisu). Z psychiatrického znaleckého posudku rovněž vyplývá, že prostřednictvím řízení vozidla bez oprávnění si obžalovaná snižuje vnitřní napětí (čl. 45 spisu). V minulosti jí přitom již dvě vozidla byla zabrána usnesení Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne [datum] sp. zn. Nt 3524 [číslo], a kromě aktuálně vlastněného vozidla jiné k dispozici nemá. S ohledem na svou nemajetnost by tedy ani neměla mít možnost opatřit si znovu obdobný prostředek k páčání trestné činnosti. Soud je proto přesvědčen, ostatně vyplývá to i z velice odmítavé reakce obžalované na uložení

trest, že právě tato sankce bude obžalovanou vnímána nejcitelněji, a jeví se právě proto jako jediná vhodná alternativa k nepodmíněnému trestu odnětí v řádu několika měsíců, jak navrhováno obžalobou, neboť to je zároveň prakticky jediný alternativní druh trestu, který skutečně efektivně může zabránit obžalované v opakovaném páchání stejnorodé trestné činnosti. Pro úplnost soud dodává, že vzhledem k hodnotě automobilu doložené odborným vyjádřením na částku 35.000 Kč nelze zároveň tento trest ani považovat za nepřiměřeně přísný, a to zejména s ohledem na uvažovanou alternativu v podobě nepodmíněného trestu odnětí svobody.

S ohledem na skutečnost, že obžalovaná se projevila jako nezodpovědný řidič, který není schopen respektovat uložená omezení a povinnosti a již jen jízdou bez řidičského oprávnění porušuje pravidla BESIP, je zcela na místě ji vyloučit z provozu na pozemních komunikacích. Navíc uložením tohoto trestu bude posíleno výchovné působení uloženého trestu jako celku a nadto přispěje i k ochraně dalších účastníků silničního provozu, což vzhledem k předchozím vyjádřením obžalované ohledně jejího přístupu k případné silniční kontrole je jistě významným hlediskem při ukládání tohoto druhu trestu. Navíc je nutno dodat, že tento druh dalšího trestu se jeví jako vhodným doplňujícím druhem trestu k trestu propadnutí věci za situace, kdy nebyly splněny zákonné podmínky pro ukládání tohoto druhu trestu jako jediného potrestání. K výměře uloženého trestu soud jen dodává, že s ohledem na společenskou škodlivost spáchaného jednání, která je zvyšována zejména speciální recidivou obžalované, ukládal trest zákazu činnosti již při jedné třetině zákonné sazby, tedy ve výměře tří let.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je přípustné odvolání do osmi dnů od doručení opisu rozsudku prostřednictvím Okresního soudu v Táboře ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích.

Rozsudek může odvoláním napadnout

- a) státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku
- b) obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se jej přímo dotýká
- c) zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci
- d) poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody pro nesprávnost výroku o náhradě škody

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může ho napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

V neprospěch obžalovaného může rozsudek napadnout odvoláním jen státní zástupce, toliko pokud jde o povinnost k náhradě škody má toto právo též poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody.

Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě obžalovaného a státního zástupce i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh, a to ve lhůtě, v níž může podat odvolání obžalovaný. Státní zástupce tak může učinit i proti vůli obžalovaného. Je-li obžalovaný zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena, může i proti vůli obžalovaného za něho v jeho prospěch odvolání podat též jeho zákonný zástupce a obhájce.

Odvolání musí být ve lhůtě, v níž je lze podat, nebo v další lhůtě stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně odůvodněno, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda ho podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo neprospěch obžalovaného.

Právo podat odvolání nepřísluší tomu, kdo se ho výslovně vzdal. Odvolání je nutno podat ve třech vyhotoveních.

Tábor 21. dubna 2017

Mgr. Ondřej Kubů
předseda senátu